

De Zomer van Antwerpen neemt een uitzonderlijk sterke start met 'Hoffmann'.

Theater

Van onze medewerker Mark Cloostermans ANTWERPEN Hoffmann is een rechtbankdrama, gespeeld in het nieuwe Antwerpse justitiepaleis. Tijdens het eerste uur doorkruisen de acteurs van Skagen en 't Arsenaal het gebouw. Ze worden gevolgd door camera's. Wat ze zeggen, is te horen in de koptelefoon die de toeschouwer draagt. Het tweede uur zitten we in de raadszaal, waar het proces tegen Alfred Hoffmann (verdacht van kindermisbruik) en zijn zoon Matthias (hand- en spandiensten) gevoerd wordt. Vormelijk bouwt Hoffmann verder op het vorige stuk dat Skagen maakte voor De Zomer van Antwerpen, Laura Exterieur: een koptelefoonstuk in het Centraal Station. Maar ook de invloed van Michael De Cock, de artistiek leider van 't Arsenaal, is voelbaar in de complexloze helderheid van de vertelling en de 'doe maar gewoon, dat is al gek genoeg'-benadering van het acteren. De tekstschrijvers Mathijs Scheepers en De Cock hebben geprobeerd om het drama zo realistisch mogelijk te vertellen. De juridische details heten te kloppen, maar daar blijft het niet bij. Hoffmann biedt een ge(s)laagde mix van realiteit en reality-tv. De harde feiten worden vermengd met dramatische intermezzi, gebabbel van nevenpersonages en een voice-over verteller. Hier zijn theatermakers aan het werk die televisieformats gebruiken om hun verhaal te vertellen. Een evolutie om in de gaten te houden. De Cock en Scheepers bekleemtoonden in interviews dat ze met Hoffmann hun respect wilden betuigen voor de vaak belaagde medewerkers van justitie. Maar tussen de lijnen wordt de kritiek niet geschuwd. Terwijl de advocaten hakketakken, verlaat Alfred Hoffmann de raadszaal. Niemand die het opmerkt. De verdachte is overbodig: het proces gaat over zijn hoofd. En wat te denken van de advocaat die met Hoffmann een zitting repeteert, de man onthullingen hoort doen en die nieuwe feiten negeert? Een opgepoetst beeld van justitie geeft Hoffmann niet. Sterker nog, lange tijd lijkt het hoogst onzeker of de man veroordeeld zal raken. De Cock en Scheepers kiezen voor een onverwachte wending, vergelijkbaar met de slotscène van de Frank Capra-film Mr. Smith goes to Washington - ook een verhaal over de werking van 'de instellingen'. Maar misschien moeten we de zaken niet zo somber inzien voor de rechterlijke macht. Ook andere personages onthullen hun donkere kantjes. Zelfs moeder Hoffmann, lange tijd de figuur met wie de toeschouwer zich het makkelijkst kan identificeren, blijkt geen propere handen te hebben. Uiteindelijk heeft iedereen oogkleppen op. Iedereen heeft gezien en gehoord wat hij wenste te zien en horen; de rest werd uitgewist en weggebleept. Hoffmann, vormelijk en inhoudelijk prikkelend, is een ongezien straffe start van de theaterzomer. 'Hoffmann' door Skagen en 't Arsenaal. Gezien op 6/7. Nog tot 31/7 in het Justitiepaleis, Bolivarplaats 20, Antwerpen. Uitverkocht. Info: 03-257.90.69. www.zva.be